

JEESUS HERÄTTÄÄ USKON

Matt. 8:1-13

1. Kun Jeesus tuli alas vuorelta, suuri ihmisjoukko seurasi häntä.
2. Muuan pitalinen mies tuli, kumartui maahan Jeesuksen eteen ja sanoi: "Herra, jos tahdot, sinä voit puhdistaa minut."
3. Jeesus ojensi kätensä, kosketti häntä ja sanoi: "Minä tahdon, puhdistu." Mies puhdistui heti pitalistaan.
4. Jeesus sanoi hänelle: "Varo, ettet puhu tästä kenellekään. Mene ja näytä itsesi papille sekä uhraa Mooseksen säättämä lahja heille todistukseksi."
5. Jeesuksen saavuttua Kapernaumiin eräs sadanpäällikkö tuli hänen luokseen ja pyysi häneltä apua:
6. "Herra, palvelijani makaa kotona halvattuna ja on kovissa vaivoissa."
7. Jeesus sanoi hänelle: "Minä tulen ja parannan hänet."
8. Mutta sadanpäällikkö sanoi: "Herra, en ole sen arvoinen, että tulisit kattoni alle. Sano vain sana, niin palvelijani paranee."
9. Minä itsekin olen toisen vallan alainen, ja minulla on sotilaita käskettävinäni. Minä sanon tälle: 'Mene', niin hän menee, ja toiselle: 'Tule', niin hän tulee, ja palvelijalleni: 'Tee tämä', niin hän tekee."
10. Tämän kuultuaan Jeesus ihmetteli ja sanoi niille, jotka häntä seurasivat: "Totisesti minä sanon teille: Israelissakaan en ole tavannut näin suurta uskoa."
11. Minä sanon teille: monet tulevat idästä ja lännestä ja aterioivat Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa taivasten valtakunnassa,
12. mutta valtakunnan lapset heitetään ulos pimeyteen. Siellä itketään ja kiristellään hampaita."
13. Jeesus sanoi sadanpäällikölle: "Mene. Tapahtukoon sinulle niin kuin uskot." Palvelija parani sillä hetkellä.

Uskotko Jeesukseen?

Onko kukaan koskaan tehnyt sinulle kysymystä: "Oletko uskossa?" tai toista kysymystä: "Uskotko Jeesukseen?" On mielenkiintoista, miten nämä kaksi kysymystä, niin samanlaisia kuin ne ovatkin, saattavat herättää aivan erilaisen reaktion ja tunnelatauksen mielissämme. Jälkimmäiseen on suhteellisen helppo vastata: "Tottakai." Sillä tässä kysymyksessä sanan *usko* koetaan yleensä olevan ulkokohtaisessa merkityksessä. "Toki uskon Jeesukseen historiallisena Henkilönä ja Häneen Jumalan Poikana, joka tuli tänne maan päälle sovittamaan minun ja koko maailman synnit. Koko kristillisyyteni toki seisoo sen varassa, että Jeesus kärsi ja nousi kuolleista puolestani." Kysymys on siis siitä, että pidätkö totena ja luotettavana sen uskon sisällön, jonka me uskontunnustuksessa joka jumalanpalveluksessa lausumme julki.

Oletko uskossa?

Kysymys: "Oletko uskossa?" taas saattaa synnyttää epävarmuutta jopa närkästystä. Epävarmuutta siksi, että vaikka olisikin uskossa, harva meistä voi pitää uskoaan lujana tai edes riittävänä. Närkästystä siitä syystä, että kysymyksen esittäjän asenteeseen usein nähdään liittyvän jonkinmoista hengellistä ylemmydentuntoa. "Ei minulla ole kanttia tuollaisia kysellä, sillä oma uskoni on niin kovin ailahtelevaa ja heikkoa." Tässä kysymyksessä koemme siis sanan usko sisäisessä ja henkilökohtaisessa merkityksessä. Millainen oikein on minun henkilökohtainen suhteeni Jeesukseen?

Sisäisen ja ulkoisen suhde

Molemmat kysymykset ovat raamatullisia ja oikeita kysymyksiä ja ne liittyvät saumattomasti toisiinsa. Mutta kun sunnuntaimme aihe on "Jeesus herättää uskon", keskitymme uskoon sisäisessä merkityksessä tiedostaen sen, että sellaisella sisäisellä uskolla, joka ei perustaudu ulkoiseen totuuteen ei ole mitään todellista myönteistä merkitystä. Maailma kyllä julistaa tuutin täydeltä, että jokainen tulee uskollaan autuaaksi eli tärkeää ei ole se mitä uskotaan, vaan että ylipäänsä uskotaan johonkin. Mutta vain totuuteen perustuva usko kestää elämän karussa todellisuudessa. Usko kauniiseen valheeseen saattaa ehkä tuottaa hetken turvallisuuden tunnetta, mutta sen sortuessa elämä on sitäkin surkeammassa jamassa.

Mitä usko on?

Mitä siis usko oikein on? Kenellä ja millaisella ihmisellä on suuri usko? Mitä ja miten usko oikein vaikuttaa? Miten se syntyy ja kasvaa? Nämä ovat erittäin tärkeitä kysymyksiä, joihin jokainen rehellinen kyselijä haluaa saada vastauksen.

Etsintäni ja väärä käsitys uskosta

Itse aloin etsiä yhteyttä Jumalaan rippikouluikässä. Halusin uskoa Jeesukseen, kun näin, että uskovilla oli jotain sellaista joka minulta ilmeisellä tavalla puuttui. Heistä loisti iloa ja sisäistä rauhaa, joita kumpaakaan itselläni ei ollut. Mutta vaikka kuinka yritin, en onnistunut synnyttämään sisimpääni sellaista uskoa, joka olisi antanut minulle saman levon ja vapauden kuin muilla näytti olevan. Hetkellisesti saatoin pumpata itseni tunnetilaan, jota pidin jonkinmoisena uskona, mutta se oli viimeistään kahden päivän kuluttua kadonnut taivaan tuuliin ja uusi uskon puristus alkoi. Lopulta jouduin epätoivoon: "Muilta uskominen näyttää sujuvan, mutta minulle se on mahdotonta."

Jos olisin ymmärtänyt oikein uskon luonteen, olisin tajunnut, että johtopäätökseni oli oikea ja raamatullinen. Uskossa ei ole kysymys mistään sellaisesta, jonka voisin omilla päätelmilläni, omilla ratkaisuillani tai tunteillani synnyttää sisimpääni. Usko on luottamussuhdetta toiseen henkilöön, persoonaan. Minun on mahdoton luottaa ja turvautua kehenkään sellaiseen ihmiseen, jota en joko ole koskaan tavannut tai josta en ole saanut mitään tietoa. Usko ei siis eräässä mielessä asu ihmisen sisässä, vaikka vaikuttaakin sisimpään asti, vaan se on "eräänlainen kahden henkilön välillä vallitsevan ja väreilevän vuorovaikutuksen luottamus- ja turvallisuuskenttä".

Luottamus alkaa puheesta

Raamatullista uskoa ei voi syntyä, ellei Jeesus Kristus itse tule luoksesi ja ala puhua Sinulle. Luottamussuhde ihmissuhteissakin alkaa aina puheesta eikä suinkaan siitä, että seuraamalla jonkun käytöstä ja tekoja, tulemme siihen tulokseen, että hän on luotettava. Tapaat ihmisen vasta sitten, kun olet päässyt keskustelusuhteeseen hänen kanssaan. Nostat välittömästi tuntosarvet pystyyn ja teet hänen puhetavastaan johtopäätöksesi. Tuohon ihmiseen voi luottaa. Jos ja kun hän sitten toimii myös johdonmukaisena lupauksilleen, luottamuksesi häneen lähtee syvenemään. Toisaalta ihminen voi alta aikayksikön tuhota sanoillaan synnyttämänsä luottamuksen pettämällä lupauksensa. Koko arkielämämme toimii luottamussuhteiden varassa ja kipeimpiä asioita elämässämme juuri ne suhteet, joissa luottamuksemme on muserrettu. Meillä voi olla paljonkin ennakkotietoa jostakin henkilöstä ja sen synnyttämiä odotuksia, mutta vasta henkilökohtaisessa suhteessa syntyy vuorovaikutukseen perustuvaa luottamusta.

Uskon syntymisessä ei ratkaisevaa siis ole se, näemmekö henkilön vai emme, vaan se, että saamme kuulla hänen puheensa ja sanansa. Kun sana on vakuuttanut meidät, alamme odottaa myös uskomme kohteen sanojen kanssa sopuoinnussa olevaa toimintaa. Uskon suuruus ei myöskään ole sitä, kuinka voimakkaita turvallisuuden ja luottamuksen tunteita meillä on jotakuta kohtaan, vaan sitä, kuinka hyvin olemme jonkun oppineet tuntemaan ja kuinka suurena näemme hänet hänen persoonallisten ominaisuuksiensa perusteella.

Usko Jeesukseen on pitkälle saman tyyppinen luottamussuhde kuin ihmissuhteissakin. Et voi uskoa Jeesukseen, ellei Hän itse ole tullut Sanassaan luoksesi. Vain Hän voi siis synnyttää uskon.

Itse luodut "kristukset"

Moni kuvittelee, että hän voisi ikään kuin omalla uskollaan luoda itselleen oman Jeesuksensa. Mutta näin menetellen päädytään ajassamme kohtalokkaan yleiseen harhaan, jossa uskon kohteena ei olekaan Jeesus vaan oma usko Jeesukseen. Usko omaan uskoonsa voi joskus saavuttaa järkyttävät hengellisen ylpeyden mittasuhteet. Siinä usein päädytään siihen, että tällaisen harhauskon vallassa oleva katsoo olevansa oikeutettu määräämään Jeesusta tekemään sen, minkä hän haluaa itselleen tapahtuvan. Mitä lujempaan uskot, sen varmemmin saat mitä itse haluat. Tällainen ns. menestysteologian usko näyttää usein salakavalan samankaltaiselta kuin aito usko, koska se saattaa käyttää hyvinkin raamatulliselta kuulostavaa kieltä. Kuitenkin kyseessä on eräs uususkonnollisuuden muoto, jossa ihminen korottaa oman sisimpänsä ja sen uskon omaksi jumalakseen.

Usko alkaa oman avuttomuuden näkemisestä

Olen siksi kiitollinen siitä, että jouduin epätoivoon omissa yrityksissäni uskoa. Vasta omat mahdollisuutensa menettänyt voi löytää yhteyden Jeesukseen. Uskon vastakohta epäusko ei nimittäin ole suinkaan uskon puutetta, niin kuin moni näyttää ajattelevan. Moni puolusteleekin omaa epäuskoaan vetoamalla siihen, ettei ole erityisen uskonnollinen luonne tai että häneltä vain puuttuu uskoa, vaikka ei hänellä olisi periaatteessa mitään uskomista vastaan. Todellisuudessa epäusko on vastauskoa. Se on useimmiten erittäin vahvaa uskoa siihen, että jollain konstilla selviää elämästä ilman muiden tai Jumalan suurempaa apua. Se voi saada myös muodon, jossa ihminen uskoo vakaasti omaan viattomuuteensa ja kykyynsä selvitä jopa Jumalankin edessä, kun se aika tulee.

Jeesus Kuninkaaksi

Usko Jeesukseen voi alkaa vain siitä, että ihminen joutuu vararikkoon ja tunnustamaan, ettei hän selviä ilman Jeesukselta saatavaa apua. Usko Jeesukseen eroaa ratkaisevasti ihmissuhteiden luottamuksesta siinä, että Jeesuksen edessä ihminen ei voi esiintyä ikään kuin tasavertaisena osapuolena malliin:

"Minä luotan Sinuun ja Sinäkin voit luottaa minuun."

Herran edessä ihmiseltä romahtaa kaikki luottamus omaan itseensä. Kaikki jää riippumaan siitä, mitä Jeesus tekee läpeensä turmeltuneelle ja epäluotettavalle ihmiselle. Siksi usko Jeesukseen merkitsee väistämättä myös Jeesuksen tunnustamista Kuninkaaksi ja Herraksi. Jeesus ilmaisi sen näin:

Usko merkitsee siis päätösvallan luovuttamista Jeesuksen käsiin:

"Tapahtukoon Sinun tahtosi, ei minun."

Usko merkitsee siis aina myös kuuliaisuutta Herralle:
"Vain Sinä tunnet asiat oikein, johdata Sinä niin kuin tahdot."

Uskon taistelu

Meidän syntisessä luonnossamme asuu aimo annos ylpeyttä ja itseriittoisuutta uskoon tulomme jälkeenkin. Siksi uskominen ei ole välttämättä helppoa. Uskossa on aina kysymys taistelusta:

"Sinäkö Herra olet oikeassa vai minun piintyneet ajatukseni ja asenteeni? Uskonko minä Sinua vai tämän maailman, sielunvihollisen ja lihani syöttämiä kauniita valheita? Luotanko omiin aisteihini vai Sinun sanaasi?"

Uskoon kuuluu siis jatkuva nöyrytminen, jatkuva suostuminen Herran hallintavaltaan ja jatkuva parannuksen teko vääristä asenteista ja teoista. Usko merkitsee toistuvaa sydämensä avaamista Herralle, Hänen armonsa ja totuutensa vastaanottamista. Usko ei itsessään saa mitään aikaan. Mutta koska se pitää sydämen ovet auki Herralle, Jumalan ihmeellinen voima ja rakkaus kykenee vaikuttamaan uskovassa ja uskovan kautta muissa ihmisissä.

Spitaalisen puhdistaminen

Tekstissämme Jeesus laskeutui vuorelta, jolla hän oli juuri pitänyt kuninkaallisen ohjelmajulistuksensa, Vuorisaarnan. Ehkä sen kuulijoiden joukon laitamille Jeesuksen äänen kuuluviin oli löytänyt tiensä spitaalinen mies, muista eristetty ja muiden syrjimiä sairas. Jeesuksen sanat olivat osuneet hänen sydämeensä. Hän lienee tajunnut, että hän oli syvemmin kuin vain spitaalinen. Hänellä ei olisi mitään oikeutta saada osakseen muuta kuin tuomiota ja tuskaa. Mutta Jeesuksen puhe oli synnyttänyt hänessä uskon Jeesuksen kykyyn auttaa ja parantaa hänet. Hän ei enää voinut jäädä syrjään. Hän tunkeutui väkijoukon läpi Jeesuksen luo, heittäytyi Hänen jalkojensa juureen ja huusi hätänsä julki:

"Herra! Jos vain tahdot, sinä voit puhdistaa minut."

Hänen sanoissaan "jos vain tahdot" ei ollut epäkohteliaista Jeesuksen armahtavaisuuden epäilyksen alaiseksi asettavaa asennetta. Pikemminkin se ilmaisi, että hän tajusi syvästi oman sekä ulkoisen että sisäisen saastaisuutensa. Hänellä ei ollut mitään oikeutta vaatia itselleen mitään. Jeesus oli Kuningas, Hänellä oli päätösvalta. Kaikki riippui Jeesuksen tahdosta. Hän tarrautui itse Jeesukseen ja avasi pyyntörukouksessa koko sydämensä hädän Herralle.

Uhrin perusteella

Juuri tämä on uskoa, joka jää kokonaan Jeesuksen armollisuuden ja tahdon varaan. Mutta tällaiselle uskolle Jeesuksella on tänäänkin suurenmoiset sanat:

"Minä tahdon, puhdistu."

Jeesuksen sydän palaa halusta parantaa ja puhdistaa. Jeesus kosketti spitaalista ja hän oli kokonaan terve. Sitten Jeesus käski miehen mennä temppeliin uhraamaan Mooseksen lain mukaiset uhrin puhdistumisestaan. Sillä Jeesus osoitti, että sairaiden parantaminen ei koskaan ollut Hänelle helppo asia, vaan sen edellytyksenä oli se, että Hän itse kantaisi ihmiskunnan synnit ja sairaudet ristin puulle. Kaiken sairauden viimeinen syy on ihmiskunnan syntiinlankeemuksessa. Siksi vain ristin sovitustyöstä käsin voi löytyä

sairauteen lopullinen vastaus. Uudessa ylösnousemusruumiissa ei tule enää olemaan mitään sairautta. Kaikki synnin seuraukset tullaan lopullisesti poistamaan. Mutta sitä varten tarvittiin uhri - Jeesuksen pyhä ja kallis sovintoveri ja kuolema Golgatalla.

Jeesus kielsi miestä kertomasta paranemisestaan muille, koska parantumista suunnattomasti tärkeämpi asia, se että mies oli päässyt tuntemaan Jeesuksen itsensä olisi vaarassa jäädä sivuasiaksi. Herra haluaa, että iankaikkinen pelastus pysyy uskon pääasiana.

Kenellä on suurin usko?

Sitten Jeesus saapuu Kapernaumiin ja kohtaa siellä roomalaisen sotilaan, jolla oli hätä kärsivän palvelijansa vuoksi. Tähän kohtaamiseen liittyy kysymys, kenellä Uuden testamentin henkilöistä oli suurin usko? Pietarillako vai Marialla, Stefanuksella, Johannes Kastajalla vai Paavalilla? Ei kenelläkään heistä. Jeesus tiesi kenellä se oli: Roomalaisella upseerilla - pakanalla, jonka kanssa juutalaiset eivät halunneet edes seurustella. Mikä teki tästä Raamatun lehdillä nimettömäsi jääneestä roomalaisesta varsinaisen uskon sankarin? Mikä hänen uskossaan oli erityistä?

Suuren uskon tuntomerkkejä

Ensinnäkin hänen uskonsa taustalla oli oikea käsitys ympäröivästä todellisuudesta. Mies tajusi jotain näkymättömän todellisuuden luonteesta. Hän ymmärsi, että Jeesuksella oli valta yli sairauden, pimeyden voimien ja kuoleman. Hän oli päässyt käsittämään, että Jeesuksen valta perustui siihen, että Jeesus itse oli alistanut itsensä Jumalan, Isän vallan alle. Tällä sotilaalla oli avoimuutta nähdä jotain Pyhän Kolminaisuuden salaisuuteen. Hän näki syvemmälle Jeesuksen olemuksen salaisuuteen kuin kukaan juutalaisista, joilla olisi Vanhan testamentin kirjoitusten perusteella pitänyt olla mahdollisuus tuntea Jeesus Messiaakseen.

Toiseksi Hänen uskonsa suuruus oli hänen kyvyssään nähdä omien mahdollisuuksiensa rajat. Sillä vallalla, jonka hän oli saanut esimiehiltään, hän saattoi saada alaisensa tekemään tahtonsa, mutta hänellä ei ollut mitään valtaa eikä vastauksia ihmisen varsinaisiin kysymyksiin: synnin ja kuoleman ongelmaan sekä ihmisen suunnattomaan elämän janoon. Mutta hän oli kuulemansa perusteella nähnyt, että Jeesuksella oli avaimet. Jeesus kykeni antamaan anteeksi, Jeesus oli kuolemaa väkevämpi ja Jeesukselta löytyisi sydäntä tyydyttävä rakkaus.

Kolmanneksi tämä sotilas tunsu itsensä täysin arvottomaksi ottamaan Jeesusta omaan kotiinsa. Hän ei voinut vedota mihinkään Jumalan lupauksiin, joista juutalaiset olivat tietoisia. Hänen uskonsa suuruus oli myös siinä, että hän tajusi Jeesuksen rakkauden olemuksen syvästi. Sen vuoksi hän lähti etsimään palvelijalleen apua vakuuttuneena, ettei Jeesus jättäisi häntä pakanaakaan vaille apua.

Neljänneksi miehen uskon suuruus näkyi siinä, että hän ymmärsi Jeesuksen vallan olevan paikasta riippumaton. Jeesus hallitsi sanallaan sielläkin, missä hän ei ollut fyysisesti läsnä. Hän tajusi, että Jeesuksen sanassa on sama voima kuin Jeesuksella itsellään:

"Sano ainoastaan sana, niin palvelijani paranee."

Jeesus vastaa uskoon

Jeesus iloitsee jokaisesta itsessään avuttomasta ja syntisestä, joka uskoo Häneen ja turvaa Hänen sanaansa. Jeesus ei vain iloitse tällaisesta uskosta, vaan kertoo sen myös meille. Herra vastaa myös tällaiselle anojalle:

"Tapahtukoon sinulle uskosi mukaan!"

Mitä silloin tapahtui? Roomalainen oli tullut pyytämään apua kärsivälle palvelijalleen. Palvelija parani. Mutta tämä upseeri sai suunnattomasti enemmän, kuin mitä oli tullut pyytämään. Hän sai osan taivaallisella aterialla. Jeesus antoi hänelle iankaikkisen elämän. Usko on avoin ovi, josta Jeesus vuodattaa kaikki taivaalliset aarteensa ihmissydämeen.

Epäusko kadottaa

Epäusko, tuo ihmisen sokea luottamus itseensä ja omiin mahdollisuuksiinsa, on hirvittävä synti. Se ei vain ole järkyttävää itsepetosta ja itsekorotusta, vaan sen seuraus ihmiselämässä on järkyttävä. Ihminen työntää luotaan pois ainoan mahdollisen pelastuksen Herran Jeesuksen Kristuksen armon. Siksi epäuskoisille ei ole muuta osaa kuin iankaikkinen rangaistus, jota Jeesus kuvaa tekstissämme:

"Ne, joiden oli määrä periä valtakunta, heitetään ulos pimeyteen. Siellä itketään ja kiristellään hampaita."

Järkyttävää tässä on se, että Jumala olisi halunnut antaa noille pimeyteenkin joutuville valtakunnan, mutta se ei milloinkaan heille kelvannut epäuskon synnin tähden.

Uskon kautta armo leviää

Uskon ihanuuteen kuuluu se, että sen kautta vastaanotettu armo ei rajoitu vain uskojaan itseensä vaan leviää hänen ympärilleenkin. Sotilas uskoi Herran sanan ja hänen palvelijansa parani.

Pitkästi toistakymmentä vuotta olen saanut seurata erään japanilaisen rouva M:n uskon taistelua ja miten Herra on vastannut hänen uskoonsa ylitsevuotavalla armollaan. Hän oli perheensä ainoa kristitty ja alkoi johdonmukaisen rukoustaistelun miehensä ja sukunsa pelastumisen puolesta. Herra alkoi vastata antamalla hädän ja ahdistuksen leipää, mutta sen keskellä myös pelastavaa armoaan.

Ensin hänen miehensä sisar sairastui 36 vuotiaana vatsasyöpään ja kuoli siihen 41 vuotiaana. Mutta Herra teki ihmeensä. Sairauden keskellä hän sai kohdata Jeesuksen. Ennen hänen kuolemaansa hänen miehensä ja lapsensakin kastettiin. Taivas kirjaimellisesti aukeni potilashuoneessa.

Sitten Herra tarttui rouva M:n mieheen. Hänellä todettiin merkillisiä keuhko-oireita. Lääkärien diagnoosi oli: joko keuhkotauti tai syöpä. Rouvan rukous oli: "Herra tee niin kuin Sinä tahdot." Ensi kerran sairaalassa mies tunnusti, että kai Jumala sittenkin on olemassa, kun kumpikaan diagnoosi ei ollut oikea. Mutta vikuripäinen mies ei niin vähästä vielä taipunut.

Vihdoin kun tämän kyvykkään miehen omat laskelmat pettivät liiketoimissa - hän ei osannut ottaa laskelmiinsa liikekumppaniensa syntisyyttä ja tuli pahasti petetyksi - hänen silmänsä avautuivat näkemään myös oman syntisyytensä. "En kykene raivaamaan

itselleni omaa tietäni, Herra tule Sinä minun hallitsijakseni." Yllätyksekseen Hän saikin kohdata Hyvän Paimenen rakkauden ja huolenpidon aivan käytännöllistä elämää myöten. Kävi ilmi, että Herra osaa hoitaa hänen työ- ja talousasioitaan paremmin kuin hän itse. Hän alkoi käydä säännöllisesti kirkossa ja raamattuopetuksessa ja hänet kastettiin vuoden 1992 pääsiäisenä. Vuonna 1993 hänen 17-vuotias poikansa päätti myös lähteä äitinsä ja isänsä viitoittamalle tielle taivasten valtakunnan lapsena. Nuorin lapsista on myös Jumalan työn alla. Jumalan Sana on alkanut muuttaa heidän elämäänsä.

Kun yksi ihminen pitää sydämensä auki Herran sanalle ja elää uskossa lupausen varassa, siunaus leviää lähelle ja kauas. Herra rohkaisee meitä uskossa käymään Hänen luokseen ei vain kerran hädän keskellä, vaan kerta toisensa jälkeen.

Miten on Sinun laitasi?

Miten on Sinun laitasi? Elätkö sinä elävässä ja läheisessä luottamussuhteessa Jeesukseen? Herra on lupausensa takana. Käänny siksi avuttomana mutta Jeesuksen armoon luottaen Hänen puoleensa. Jokainen saastainen ja arvotonkin saa tulla Hänen luokseen.

Mutta voi Sinua, jos epäuskossa torjut Hänet luotasi. Et vain sulje itseäsi armon ulkopuolelle ja joudu kadotetuiksi vaan estät muitakin pääsemästä Herran lahjoista osallisiksi.

Tänään Herra lähestyy Sinua sanan kautta. Tartu sanaan, heittäydy Hänen armonsä varaan. Saat silloin häneltä puhtauden ja iankaikkisen elämän lahjan. Herralta riittää laupeutta Sinuakin varten. Avaa sydämesi ovet Hänelle!